

[Bertel Dahlgaard.]

muligheder har nationalbanken for at sikre valutaen, når den skal gøre det alene, uden støtte af finanspolitisk karakter? Så har nationalbanken kun en eneste mulighed, nemlig at forhøje renten. Hvis valutasisituationen i 1950 og 1951 skulle være bragt i ro uden de finanspolitiske midler, skulle jeg tro, vi var kommet op på rentesatser, der måske var blevet det dobbelte af det, vi nåede.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen talte dernæst meget spottende om den bundne opsparing, der blev gennemført. Ja, er der nu megen grund dertil? Al sandsynlighed taler for, at hvis denne bundne opsparing ikke var blevet gennemført, havde den nuværende finansminister og socialdemokratiet fundet sammen og havde i stedet for gennemført den almindelige omsætningsafgift, denne afgift, som er forhadet i alle de lande, hvor man har den, som er en umådelig byrde for erhvervslivet, der giver en adgang til snyderi, som ikke nogen anden skatteform giver. Var det ikke meget godt, at vi gennemførte den bundne opsparing? Tror man, at borgerne her i landet i al almindelighed i dag er så forfærdelig kedede af, at de har stående i banken en bunden opsparing, en lille reserve, som de kan vende tilbage til engang om nogle få år, og er sluppet for at blive ført ind i hele denne uendelige nye skatteflåning?

Jeg skal til det ærede medlem endnu kun sige een ting, nemlig at det ligger ganske klart, at det radikale venstre har en anden anskuelse end retsforbundet med hensyn til skattebyrderne på mellemstanden. Det er en almindeligt konstateret kendsgerning, at mellemstanden her i Danmark er hårdere beskattet end i de fleste andre lande. Det kan ikke benægtes, at der her i landet er ved at udvikle sig en tilstand, hvor den skarpe sygekassegrænse faktisk medfører, at de, der ligger lige over sygekassegrænsen i indtægt, er ved at blive dårligere stillet end de, der ligger lige under, fordi nu engang sociale goder af forskellig art er knyttet til sygekassegrænsen. Det ville være fuldkommen urimeligt, om de, der i indtægt ligger lige over sygekassegrænsen, ved den reform, der her gennemføres, skulle blive berøvet både tilskuddene gennem skotøjsrabatkortene og børnetilskuddene og tillige skulle betale de højere priser på rugbrød og mælk, som kommer.

Jeg har sjældent mødt en så urimelig tankegang, og jeg kan ikke tænke mig, at retsforbundet nogetsteds blandt sine vælgere vil få tilslutning til den.

Ja, så skulle jeg sige et par ord, som det vist er nødvendigt at sige, til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Med henblik på spørgsmålet om landets suverænitet bebrejdede det ærede medlem mig og mit parti, at vi var gået med til bestemmelserne i grundlovsforslagets § 20, som svarer til den gamle grundlovs § 18. Det ærede medlem fremførte her den forkerte anskuelse, at en indskrænkning af suveræniteten ikke ville være mulig efter den gamle grundlov, og at man gennem den nye bestemmelse havde skabt en utilladelig adgang til under visse omstændigheder at opgive sider af landets suverænitet. Det ærede medlems betragtninger er i enhver henseende urigtige. I den gældende, den gamle grundlov, siges det i § 18, at kongen, det vil altså sige regeringen, kan ikke uden rigsdagens samtykke indgå nogen forpligtelse, som forandrer de bestående statsretlige forhold. Hvad vil det sige? Det vil sige, at kongen, regeringen, kan indgå forpligtelser, der forandrer de bestående statsretlige forhold, hvis man blot får tilslutning af rigsdagen med ordinært, simpelt flertal. Denne bestemmelse i den gældende grundlov har jo sin særlige historie. Efterhånden som de internationale forhold på disse områder udviklede sig, blev det nødvendigt at gennemføre ændringer i denne § 18. Enhver vil høre, at den adgang, kongen og regeringen der har, er meget vidtgående; det ligger i ordene „forandrer de bestående statsretlige forhold“. Hvor meget skal der til?

Det er uklart, og det forhold blev aldrig klaret, heller ikke ved grundlovsændringen i 1920, hvor man beskæftigede sig dermed, og derfor var det nødvendigt ved forhandlingerne om den nye grundlov at gennemføre klarere regler. Tingets medlemmer er jo klar over, at disse klarere regler består i, at man kan overlade til mellemfolkelige myndigheder, der er oprettet ved gensidig overenskomst, visse sider af landets suverænitet. En sådan mulighed må der være i grundloven, det er alle klar over. Jeg kan tage et meget nærliggende eksempel. Vi har her i Danmark for øjeblikket meget vanskeligt ved at sige, hvordan Danmarks forhold til Schumanplanen skal være i kommende tider, om